

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. Mgr. Davidem Troszokem, advokátem, se sídlem Husova 401, Třinec, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2022 č. j. MPSV-2022/36809-923, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2023, č. j. 19 Ad 14/2022-97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 2.541 Kč k rukám jeho zástupce, Mgr. Davida Troszoka, advokáta, se sídlem Husova 401, Třinec, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Ostravě rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. 557444/16/FM, sp. zn. 50813-16-FM, rozhodl o žádosti žalobce ze dne 5. 10. 2016 o průkaz osoby se zdravotním postižením tak, že se žalobci přiznává průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ ode dne 1. 10. 2016 do 30. 9. 2018 podle ustanovení § 34 odst. 1 a 2, § 34a, § 34b a § 35 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále též „zákon o poskytování dávek“). Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím toto rozhodnutí Úřadu práce změnil tak, že žalobci se výše uvedený průkaz ode dne 1. 10. 2016 přiznává trvale.

[2] Žalobce podal proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované žalobu.

[3] Krajský soud v Ostravě žalobu nadepsaným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z důvodu neúplnosti a nepřesvědčivosti závěrů posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 22. 10. 2021 a srovnávacího posudku PK MPSV v Praze ze dne 25. 1. 2022 ustanovil MUDr. Jaroslava Krutského, MBA, znalce

z oboru zdravotnictví, se specializací posudkové lékařství. Závěry tohoto znalce shledal krajský soud přesvědčivé, úplné a jednoznačné a z jeho posudkových závěrů proto vycházel při posouzení věci. Uzavřel, že znaleckým posudkem uvedeného znalce bylo prokázáno, že v době vydání rozhodnutí žalovaného, a to již od 1. 10. 2016 byla celková funkce pohybového aparátu žalobce na úrovni těžké funkční poruchy pohyblivosti zakládající nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ podle § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek. Zavázal žalovaného právním názorem, že žalobce byl od 1. 10. 2016 k datu 24. 2. 2022 postižen těžkým funkčním postižením pohyblivosti s nárokem na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „ZTP“ podle § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek.

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Poukázal na to, že ve všech posouzeních různými posudkovými orgány (OSSZ Frýdek – Místek, PK MPSV v Ostravě a Praze) bylo u žalobce vždy uváděno a citací lékařských nálezů dokladováno postižení schopnosti pohyblivosti středně těžkého stupně. Poslední posudek PK MPSV v Praze ze dne 25. 1. 2022 zkoumá celé období od roku 2016 do roku 2022, je velmi dobře chronologicky a objektivně zpracovaný a odůvodněný a s přihlédnutím ke znění § 4 odst. 2 a § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, by měl být považován v tomto sporu za určující. Ani další choroby nevedly a nevedou k podstatnému omezení schopnosti pohyblivosti žalobce, a to ani v kombinaci. U žalobce není prokázané těžké funkční postižení pohyblivosti, [obsahuje citlivé údaje].

[5] [obsahuje citlivé údaje]

[6] Posudek znalce vyžádaný krajským soudem je velmi vágní, spíše zavádějící, bez objektivní klinické argumentace. Jednoznačně a objektivně nedokládá, v čem spatřuje hodnocení schopnosti pohyblivosti nebo orientace žalobce podle bodu 2 písm. f) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Závěr soudního znalce, že žalobce měl v období ode dne 1. 10. 2016 ke dni 25. 1. 2022 těžké funkční postižení pohyblivost s nárokem na průkaz ZTP, není právní názor, ale odborný názor, který popisuje skutkový stav a který může být vysloven pouze na podkladě znaleckého posudku nebo posudku PK MPSV. Správní orgány jsou vázány právním názorem soudu ohledně nepřezkoumatelnosti a neúplnosti předchozího posudku. PK MPSV je pak vázána tím, aby nedostatky posudku v souladu s rozsudkem odstranila. Stěžovatel však nemůže pouze nekriticky a bez dalšího převzít jiný odborný názor do vlastního rozhodování, aniž by nechal vypracovat posudek posudkovou komisí. V případě takového zrcadlení jiného odborného názoru by se fakticky nejednalo o posouzení zdravotního stavu, které musí být pro účely odvolacího řízení provedeno posudkovou komisí. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002. Z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., jednoznačně vyplývá, že ministerstvo prostřednictvím posudkových komisí posuzuje zdravotní stav pro účely odvolacího správního řízení. Posudek PK MPSV je tak svou povahou povinný důkaz mající pro rozhodovací činnost odvolacího správního orgánu zásadní význam.

pokračování

[7] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dále uvedl, že ve věci nespátňuje žádné průtahy. Na napadený rozsudek lze vztáhnout usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 304/23.

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti připomenul, že řízení v této věci trvá úhrnem již více než šest let a krajský soud byl nucen čtyřikrát konstatovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, vyplývající z nekvalitně zpracovaných posudků o zdravotním stavu žalobce. Pokud se stěžovatel v kasační stížnosti domáhá, aby mu bylo popáté umožněno vypracovat posudek PK MPSV, jedná se z jeho strany o naprosté „chucpe“. Nahrazení posudku PK MPSV znaleckým posudkem zpracovaným na základě pověření soudu je jedinou ústavně konformní cestou, kterou v dané situaci mohl soud zvolit. Krajský soud zcela správně žalovaného dle § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázal právním názorem ohledně nároku žalobce na průkaz ZTP. Znalecký posudek vyžádaný soudem je dostatečným podkladem pro závěry soudu, které jsou věcně správné. Znalec hodnotil zdravotní stav žalobce komplexně. Příloha 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. v rámci vymezení úrovně těžkého funkčního postižení pohyblivosti neupravuje souběh jednotlivých postižení pohybového aparátu, jako tomu činí např. v případě postižení sluchu a zraku, to však automaticky nevylučuje, aby takovýto souběh byl vzat v potaz. Vzhledem k okolnostem nelze stavět do protikladu nepřezkoumatelné posudky posudkových komisí vůči přezkoumatelnému znaleckému posudku.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právníkým vzděláním.

[10] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[11] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny

rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[13] K argumentaci stěžovatele týkající se posouzení zdravotního stavu žalobce Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017-61, v němž konstatoval, že „nárok na průkaz TP nebo průkaz ZTP se podle § 34 odst. 2 a 3 zákona o poskytování dávek odvíjí od závažnosti funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace. Posouzení míry pohyblivosti a orientace je otázkou odbornou, medicínskou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. (...) Postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství“

[14] K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, které způsobují jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58). V návaznosti na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že při posuzování splnění podmínek pro vydání průkazu osoby se zdravotním postižením podle § 34 zákona o poskytování dávek se tedy stejně jako v případě posuzování splnění podmínek pro přiznání invalidního důchodu vychází z posouzení zdravotního stavu žadatele k tomu způsobilými subjekty (posudkoví lékaři, PK MPSV, soudní znalci, popř. Ústav posudkového lékařství) a lze vycházet z judikatury ve věcech invalidních důchodů.

[15] V rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Ads 6/2006-243, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „podle ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. soud hodnotí jím provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Hodnocení důkazů je myšlenkový proces, kdy soud musí uvést, z jakého důvodu dává při zjišťování skutkového stavu přednost jednomu z provedených důkazů před důkazem druhým, pokud jsou tyto ve vzájemném rozporu.“ Krajský soud v posuzované věci takto postupoval, když v bodu 9 kasační stížností napadeného rozsudku nejprve přisvědčil výhradám žalobce vůči úplnosti a přesvědčivosti posudku PK MPSV v Ostravě ze dne 22. 10. 2021 a srovnávacího posudku PK MPSV v Praze ze dne

pokračování

25. 1. 2022 a shodně se žalobcem konstatoval, že se opakují nedostatky, které soud žalovanému vytýkal již v předchozích rozsudcích a které vedly soud k závěru, že žalovaný vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu žalobce ve vztahu ke skutečnostem rozhodným pro posouzení jeho nároku na průkaz ZTP. Krajský soud stejně jako v předchozích rozsudcích (jednalo se o rozsudky ze dne 28. 2. 2018, č. j. 19 Ad 38/2017-23, ze dne 30. 1. 2020, č. j. 19 Ad 30/2019-33 a ze dne 19. 4. 2021, č. j. 19 Ad 5/2021-36) zdůraznil, že podstatná je celková funkce pohybového aparátu žalobce jakožto osoby se zdravotním postižením. Konstatoval, že v posudcích PK MPSV absentuje vyvození závěru, jaký vliv mají jednotlivé konstatované diagnózy na funkční postižení pohyblivosti, jak se vzájemně ovlivňují a jakou pohyblivost ve svém souhrnu žalobci umožňují. Krajský soud přisvědčil žalobci, že posudky PK MPSV nezohledňují ani komplikace při využití kompenzačních pomůcek s ohledem na individuální okolnosti, jimiž jsou u žalobce [obsahuje citlivé údaje].

[16] Následně krajský soud podrobně popsal zjištění a závěry znaleckého posudku znalce MUDr. Jaroslava Krutského, MBA, kterého ustanovil usnesením ze dne 2. 12. 2022, č. j. 19 Ad 14/2022-56, za účelem podání znaleckého posudku a zodpovězení otázky, jakou měl žalobce v době od 1. 10. 2016 k datu 24. 2. 2022 schopnost pohyblivosti a jaké měl zdravotní obtíže v důsledku svého zdravotního stavu při své lokomoci, jakou vzdálenost mohl běžně ujít bez užití kompenzačních pomůcek a s užitím kompenzačních pomůcek, s tím, že je třeba zhodnotit jeho celkový zdravotní stav a funkční schopnosti a posoudit jeho schopnost pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru.

[17] Krajský soud na rozdíl od žalovaného neměl pochybnosti o správnosti vypracovaného znaleckého posudku výše uvedeného znalce, jehož závěry vyhodnotil jako bezrozporné, přesvědčivé, úplné a jednoznačné. Znalec vyšel z lékařských zpráv popisujících zdravotní stav žalobce, ve znaleckém posudku zhodnotil závažnost všech dílčích zdravotních nálezů i celkového zdravotního stavu žalobce. Znalec srozumitelně a konkrétně odpověděl na otázky položené soudem. Na základě lékařské dokumentace, kterou hodnotil od data 1. 10. 2016, kdy žalobce podal žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, k datu vydání napadeného rozhodnutí, tj. k datu 24. 2. 2022, znalec dospěl k závěru, že v uvedeném období byl žalobce postižen těžkou poruchou pohyblivosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož příčinou byla [obsahuje citlivé údaje].

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že znalec nerezignoval na zjišťování konkrétních projevů jednotlivých zdravotních postižení a nepřistupoval k hodnocení zdravotního stavu žalobce toliko formálně. Srozumitelně a konkrétně popsal jednotlivá funkční postižení a přezkoumatelným způsobem odůvodnil jejich dopad na celkovou funkci pohybového aparátu žalobce na úrovni těžké funkční poruchy pohyblivosti, zakládající dle § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek nárok na průkaz ZTP. Z posudkových závěrů tohoto znaleckého posudku pak krajský soud vycházel. Námitky stěžovatele proti znaleckému posudku krajský soud shledal nedůvodnými.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se podrobně zabýval vyhodnocením úplnosti, přesvědčivosti a srozumitelnosti posudků PK MPSV a soudem

ustanoveného znalce, v nichž byl hodnocen zdravotní stav žalobce z hlediska jeho nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením v souladu s ustálenou judikaturou. Postupoval při tom v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů zakotvenou v 77 odst. 2 s. ř. s. Důkaz znaleckým posudkem vypracovaným MUDr. Krutským provedl jeho přečtením při ústním jednání dne 2. 3. 2023 za účasti účastníků řízení. Z tohoto posudku je zřejmé, že zdravotní postižení žalobce jakožto žadatele o průkaz osoby se zdravotním postižením hodnotil komplexně na základě úplné zdravotnické dokumentace a s přihlédnutím ke všem tvrzeným a zjištěným obtížím. Nevznikly tudíž pochybnosti o úplnosti a správnosti tohoto posudku. Uvedenému postupu krajského soudu tudíž není na místě cokoli vytknout. Krajský soud tedy nepochybil, pokud při posouzení věci vycházel z posudku MUDr. Krutského, jehož závěry shledal úplnými, srozumitelnými a přesvědčivými pro soud, který nemá lékařské znalosti, a učinil na základě tohoto posudku závěr, že žalobce má z důvodu těžké funkční poruchy pohyblivosti nárok na průkaz ZTP.

[20] K námitce stěžovatele, že může rozhodnout pouze na základě posudku PK MPSV, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že pro stěžovatele je rozhodující a podle § 78 odst. 5 s. ř. s. závazný právní názor krajského soudu učiněný na základě úplného, srozumitelného a přesvědčivého posouzení zdravotního stavu účastníka řízení k tomu způsobilým subjektem. Soudy ve správním soudnictvím běžně zavazují správní orgány k tomu, jakým způsobem mají rozhodnout. Z judikatury v oblasti invalidních důvodů lze v této souvislosti poukázat např. na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2019, č. j. 16 Ad 56/2018-109, jímž zavázal žalovanou (Česká správa sociálního zabezpečení), aby v dalším řízení vydala rozhodnutí o tom, že je žalobkyně ode dne 1. 1. 1997 plně invalidní (kasační stížnost žalované Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 18. 6. 2020, č. j. 9 Ads 325/2019 -44), nebo na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2006, č. j. 43 Cad 9/2006-15, jímž zavázal žalovanou Českou správu sociálního zabezpečení právním názorem, že žalobkyně byla částečně invalidní (kasační stížnost žalované Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 17. 5. 2007, č.j. 6 Ads 102/2006-33). Pokud tedy krajský soud vyslovil podle § 78 odst. 5 s. ř. s. závazný právní názor, že v posuzovaném období od 1. 10. 2016 k datu 24. 2. 2022 byl žalobce postižen těžkým funkčním postižením pohyblivosti s nárokem na průkaz ZTP, je žalovaný povinen podle tohoto názoru postupovat, na čemž nic nemění to, že krajský soud k tomuto závěr dospěl na základě závěrů učiněných soudním znalcem ve znaleckém posudku, nikoli posudku PK MPSV. Závěr stěžovatele, že posouzení zdravotního stavu musí být pro účely odvolacího řízení provedeno posudkovou komisí a jedná se o povinný důkaz, je zcela správný. Stejně tak lze stěžovateli přisvědčit v tom, že Posudek PK MPSV je svou povahou povinný důkaz mající pro rozhodovací činnost odvolacího správního orgánu zásadní význam. V přezkumném řízení soudním však soud posudky PK MPSV hodnotí jako každý jiný důkaz především z hlediska úplnosti, srozumitelnosti a přesvědčivosti a nejsou pro něj závazné. Krajský soud tedy může učinit závěr o zdravotním stavu účastníka řízení (a z toho plynoucích nárocích) i na základě jiného důkazu než posudku PK MPSV, např. posudku soudního znalce, jak tomu bylo v posuzované věci. Zrušil-li krajský soud rozhodnutí stěžovatele, ten v dalším řízení zahrne soudem provedené důkazy, včetně předmětného znaleckého posudku, mezi podklady nového rozhodnutí; přitom by měl vycházet z hodnocení důkazů, jak jej provedl soud (srov. Kühn, Z.: in Kühn Z., Kocourek, T., a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Praha, Wolters Kluwer, 2019, s. 657).

pokračování

[21] Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2022, není relevantní, neboť vyhodnocení znaleckých posudků z hlediska jejich úplnosti, srozumitelnosti a přesvědčivosti v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a posouzení věci na základě tohoto vyhodnocení nepředstavuje nahrazení odborné dozorové kompetence žalovaného krajským soudem. Stejně tak je nepřiléhavý poukaz stěžovatele na usnesení sp. zn. IV ÚS 304/23, v němž Ústavní soud upozornil na skutečnost, že v rámci soudní soustavy nepředstavuje další přezkumnou instanci.

[22] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, nerozhodoval již o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[23] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (již zmíněné usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz rovněž již zmíněné usnesení NSS č. j. 9 As 83/2021-28).

[25] Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Náklady žalobce za řízení o kasační stížnosti spočívají v částce, odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 1.000 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2023 [§ 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)], a ve výši jedné poloviny úkonu právní služby, tj. 1 x 500 Kč za vyjádření ze dne 24. 5. 2023 k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku [§ 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu] a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za uvedené dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o tuto daň ve výši 21 %. Celkem tedy náhrada činí 2.541 Kč. Ke splnění povinnosti náhrady nákladů řízení žalobci stanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu